

[Bøgholm.]

der er grund til at sige til den højtærede indenrigsminister, at det er en god paragraf. Det vil lette spredningen af behandlingsmuligheder ud over landet. Det vil her både ved oprettelsen af sådanne afdelinger og ved opførelsen af de egentlige sindssygehospita-ler være af betydning, at der tilstræbes geografisk ligelighed. Det vil være af betydning først og fremmest af hensyn til be-søgene. Man skal måske have været på sindssygehospitaler — som vi, der er medlemmer af tilsynsrådet, har haft lejlighed til — for at forstå, hvad et besøg betyder for sindssyge. Man kan måske også, selv om de egentlige sindssygehospitalet stadig må være specialhospitalet, se § 5 som et skridt henimod hospitalets enhed, og dermed rykker det, der engang var dårekisten, ind på sin plads i den store sygdomsforsorg.

Afgrænsningen af sindssygehospitalernes virkeområde frembyder en række problemer af ofte vanskelig og kompliceret karakter. Det bør ikke være sådan, at omsorgen for senile, hvis bevidsthedsliv er i orden, kan henlægges til sindssygehospitalet. Der kan nævnes mange andre tilfælde. Jeg skal her kun pege på, at behandlingen af en række nervesygdomme ikke på tilfredsstillende måde kan varetages på et sindssyge-hospital. Alene dette, at de nervesyge skal være sammen med patienterne dér, som de vil være nødt til, vil ikke påvirke helbredelsesmulighederne på nogen heldig måde. Det kan vel også siges, at sindssygen under de moderne forhold bør bekæmpes allerede på det mentalhygiejniske stadium.

Der er således en lang række problemer at tage stilling til, hvilket — deri er jeg enig med venstres ærede ordfører — vil gøre en meget grundig udvalgsbehandling ønskelig, men jeg kan allerede på nærværende tids-punkt tilsige mit partis velvilje over for det foreliggende lovforslag.

Else Zeuthen: Det er mig en glæde på mit partis vegne at takke den højtærede indenrigsminister for det fremsatte lovforslag om oprettelse af 3 psykiatriske hospita-ler i Hillerød, Hjørring og Odense samt psykiatriske afdelinger ved de kommunale hospitaler. Vi gør ved oprettelsen af disse hospitaler et skridt i retning af at fjerne en sort plet på vort sundhedsvæsen: mangle-

len på adgang til psykiatrisk behandling, men jeg vil understrege, at det også kun er ét skridt fremad. Selv når vi får disse planer realiseret, er vi dog bagud for de planer, som man har i både Norge og Sverige. Lige-som denne lov skal afløse loven af 1953, må man tænke sig, at den om nogle år må afløses af en anden lov, der tager skridtet fuldt ud og betinger, at vi virkelig i 1970 kan nå op i nærheden af de omtalte 1 100 pladser, som beregningerne viser skulle være nødvendige.

Som tidligere ordførere har været inde på, forøges antallet af sengepladser ikke med antallet af alle de nye pladser, vi opretter, idet der samtidig foregår en sanering af de gamle, overfyldte hospitaler, hvorved plad-sernes antal på disse begrænses; men som medlem af tilsynsrådet har jeg fået det stærkeste indtryk af, at denne sidste for-anstaltning er mere end påkrævet. Intet kan være så deprimerende som at se disse overfyldte afdelinger i utidssvarende byg-ninger, hvor patienter med gode mulig-heder for helbredelse er alt for tæt inde på livet af meget syge patienter og derfor har mindre chancer for at blive helbredt, end hvis forholdene var, som de skulle være. Man må beundre lægerne og deres med-hjælpere, der trods de dårlige forhold, det danske samfund har budt dem, alligevel har holdt modet oppe og opnået de gode resultater, de har opnået, således som også det ærede medlem hr. Bøgholm har været inde på. Kommer man så på de nye hospita-ler, hvor alt er tidssvarende, og hvor ind-retninger og farvevirkninger er hyggelige og optimistiske, forstår man, hvor meget omgivelserne må betyde for helbredelse af ikke mindst psykiatriske patienter.

Også jeg vil gerne omtale den meget gavnlige udvikling, der har fundet sted i retning af at udskille de patienter, der først og fremmest trænger til pleje, på særlige plejehjem og anbringe disse sådan, at pati-enterne ikke bliver fjernet for langt fra deres egne hjem, men kan modtage besøg af deres pårørende. Det gælder først og fremmest de gamle. Jeg husker fra et besøg på et af disse nye plejehjem, hvor jeg så sådanne gamle patienter sidde rene og vel-plejede i den enkle, men smukke spisestue og vente på, at middagsmaden skulle ser-veres, at jeg tænkte, at havde det været en